

การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชน
เชิงวัฒนธรรมไทยเบิ้ง บ้านโคกสลุง อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี
The Development Skill of English for Communication in Cultural
Tourism at Thai Bueng Community, Baan Khoksalung,
Pattananikhom, Lopburi

สุวรรณา พันแสง¹

บทนำ

ในปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ สามารถนำรายได้เข้าประเทศได้มากกว่าห้าแสนล้านบาทต่อปี ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม และมีธรรมชาติที่สวยงามมากประเทศหนึ่ง ทำให้มีนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติสนใจมาท่องเที่ยวกันมาก นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน พัฒนาสังคม อนุรักษ์ และฟื้นฟูวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม รวมทั้งสร้างกระบวนการเรียนรู้ให้แก่มหาชนในพื้นที่นั้นๆ จากความนิยมในด้านการท่องเที่ยวแบบใหม่คือ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ ซึ่งนิยมท่องเที่ยวเป็นกลุ่มเล็กๆ หรือท่องเที่ยวด้วยตนเอง ตามแบบที่เรียกว่า Free Independent Travelers (วราพร พูลเกษ, วนุชชิตา สุภักขนิชม, อธิพล วิมุกตานนท์, 2558: หน้า 87) นักท่องเที่ยวดังกล่าวจะได้สัมผัสกับชุมชนมากขึ้น ถ้าคนไทยสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ จะมีส่วนช่วยประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จักยิ่งขึ้น

โคกสลุงเป็นตำบลที่มีความเข้มแข็ง มีวัฒนธรรมไทยเบิ้งที่เป็นอัตลักษณ์ของชุมชน รวมทั้งมีแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาพื้นบ้าน เช่นการจักสาน การทอผ้า อาหารพื้นบ้าน เพลงพื้นบ้านและประวัติศาสตร์ชุมชน รวมทั้งมีสถานที่ท่องเที่ยวในตำบลที่น่าสนใจ เช่นพนักันน้ำเขื่อนป่าสักชลสิทธิ์ ทางรถไฟลอยน้ำ พิพิธภัณฑสถานบ้านไทยเบิ้ง นอกจากนี้ตำบลโคกสลุงได้รับการคัดเลือกให้เป็นชุมชนท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 1 ใน 9 พื้นที่ของกรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรมอีกด้วย จากการสำรวจพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูลความต้องการของชุมชนเพื่อการพัฒนาพบว่า มีโครงการพัฒนาโปรแกรมการท่องเที่ยวไทยเบิ้งบ้านโคกสลุง และมีโครงการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น

ผู้วิจัยสนใจและเล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรมไทยเบิ้ง โดยการฝึกอบรมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเน้นทักษะการพูดตามทฤษฎีภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมสามารถนำทักษะการใช้ภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ เพื่อเป็นปัจจัยในการส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวในชุมชนของตนเอง อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาประเทศชาติอีกทางหนึ่งด้วย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรมไทยเบื้องต้น โคนาสสูง อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โรงเรียนวัดโคนาสสูง

¹ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (หลักสูตรภาษาอังกฤษ) คณะมนุษยศาสตร์ฯ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของชุมชน โดยใช้การทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design

1. กลุ่มประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โรงเรียนวัดโคนาสสูง อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี จำนวน 59 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชน 2) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. วิธีดำเนินการวิจัย การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการวางแผน (Plan)

1.1 สสำรวจความต้องการของชุมชนเพื่อการพัฒนาเกี่ยวกับการเพิ่มศักยภาพด้านภาษาต่างประเทศสำหรับรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ

1.2 ศึกษาข้อมูลภาคเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยการท่องเที่ยววิถีไทยชุมชนบ้านโคนาสสูง

1.3 สสำรวจเก็บข้อมูลภาคสนามเกี่ยวกับวิถีการดำรงชีวิต วัฒนธรรมไทยเบื้องต้น แหล่งท่องเที่ยวในหมู่บ้าน อาหารประจำท้องถิ่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น สินค้าพื้นเมือง

1.4 ประมวลผลข้อมูล เพื่อให้ได้องค์ความรู้และแปลเป็นภาษาอังกฤษ ตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาโดยผู้เชี่ยวชาญ

2. ขั้นตอนการปฏิบัติการ (Act)

ฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรมไทยเบื้องต้น บ้านโคนาสสูงแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โรงเรียนวัดโคนาสสูง

3. ขั้นตอนการสังเกตผล (Observe)

3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรมไทยเบื้องต้น

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรมไทยเบื้องต้น

4. ขั้นตอนการสะท้อนผล (Reflect)

เขียนรายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชน
เชิงวัฒนธรรมไทยเบ็้งบ้านโคกสูง อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้สถิติบรรยาย (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการ
เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ค่าสถิติ

t-test

ผลการวิจัย

จากการดำเนินการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรม
ไทยเบ็้งบ้านโคกสูง ปรากฏผลการศึกษาดังรายละเอียดตาราง 1 ก่อนพัฒนา นักเรียนมีคะแนนรวมเท่ากับ
770 คะแนน เมื่อพัฒนาเสร็จแล้วพบว่ามีความรวมเพิ่มขึ้นเป็น 1,425 คะแนน

ตาราง 1 การเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อน - หลังการพัฒนา

คนที่	คะแนนก่อนพัฒนา (คะแนนเต็ม 50 คะแนน)	คะแนนหลังพัฒนา (คะแนนเต็ม 50 คะแนน)
1	0	5
2	5	10
3	10	15
4	0	5
5	5	10
6	5	10
7	5	15
8	10	15
9	5	15
10	0	5
11	0	10
12	5	0
13	5	20
14	20	45
15	10	30

16	20	35
17	15	40
18	20	30
19	25	10
20	20	50
21	20	30
22	0	25
23	25	25
24	10	10
25	10	15
26	5	15
27	5	20
28	10	35
29	10	25
30	0	10
31	0	10
32	5	25
33	20	25
คนที่	คะแนนก่อนพัฒนา (คะแนนเต็ม 50 คะแนน)	คะแนนหลังพัฒนา (คะแนนเต็ม 50 คะแนน)
34	20	20
35	10	25
36	10	35
37	5	20
38	10	30
39	35	40
40	25	30
41	20	30
42	10	5
43	25	25
44	25	25
45	25	25

46	10	30
47	25	30
48	15	45
49	25	20
50	15	30
51	35	40
52	20	40
53	20	35
54	5	35
55	15	50
56	10	30
57	20	35
58	20	30
59	10	20
รวม	770	1,425

จากตาราง 1 พบว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรมไทยเบ็งบ้านโคกสลุง ก่อนการพัฒนามีคะแนนรวมเท่ากับ 770 คะแนน เมื่อพัฒนาเสร็จแล้วพบว่ามีคะแนนรวมเพิ่มขึ้นเป็น 1,425 คะแนน

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนก่อนพัฒนาและหลังพัฒนา

การทดสอบ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	X	S.D.	t	P
ก่อนการพัฒนา	59	50	12.97	9.15	-8.507	0.000***
หลังการพัฒนา	59	50	24.15	12.14		

*** $p \leq 0.001$

จากตาราง 2 พบว่า ก่อนการพัฒนาคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.97 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 9.15 เมื่อพัฒนาเสร็จแล้วพบว่าคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น 24.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.14 และเมื่อทำการทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อน - หลังการพัฒนาใช้สถิติการทดสอบที (t-test) พบว่านักศึกษามีคะแนนทดสอบสูงขึ้นเมื่อได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรมไทยที่บ้านโคกสลุงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรมไทยที่บ้านโคกสลุงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โรงเรียนวัดโคกสลุง สรุปผลได้ว่า นักเรียนมีคะแนนหลังการพัฒนา ($X = 24.15$, $S.D. = 12.14$) เพิ่มขึ้นก่อนการพัฒนา ($X = 12.97$, $S.D. = 9.15$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางการท่องเที่ยวชุมชนเชิงวัฒนธรรมไทยที่บ้านโคกสลุง พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โรงเรียนวัดโคกสลุงมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนการฝึกอบรมเท่ากับ 12.97 และหลังฝึกอบรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 24.15 ซึ่งคะแนนเฉลี่ยหลังการฝึกอบรมมีผลการพัฒนาสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม เนื่องจากนักเรียนมีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของเพ็ญแข วงษ์สุริยา (บทคัดย่อ, 2546) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสกลนคร พบว่านักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถในด้านการฟัง พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นอกจากนี้เนื้อหาบทเรียนมีความสอดคล้องกับบริบทและส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้นสอดคล้องกับงานวิจัยของวาซัน (Vasan, 1994) ได้ทำการวิจัยการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purpose) กรณีศึกษาองค์กรธุรกิจในประเทศมาเลเซีย โดยทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างในบริษัทซาปุรา (Sapura) พบว่า ในภาคธุรกิจการใช้ภาษาซึ่งแตกต่างจากภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันโดยใช้ภาษาในกลุ่มธุรกิจโดยเฉพาะ ดังนั้นผู้สอนจึงต้องศึกษาภาษาที่ใช้รวมถึงวัฒนธรรมในองค์กรและพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในธุรกิจ โดยใช้บริบทที่ใช้ในงานจริง เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและจุดประสงค์ขององค์กร ในด้านเนื้อหาของบทเรียนนั้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Bessière (2001) พบว่าความสำคัญของอาหารพื้นบ้านกับกิจกรรมการท่องเที่ยวชนบทในประเทศฝรั่งเศสชี้ให้เห็นว่าอาหารพื้นบ้านที่มีรสชาติแปลก สามารถสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวได้ อาหารพื้นบ้านเป็นการบอกเล่าวัฒนธรรมความเป็นอยู่ วิธีการดำรงชีวิตของผู้คนในชนบทได้อีกวิธีหนึ่ง ซึ่งจะให้นักท่องเที่ยวประทับใจยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะในการนำงานวิจัยไปประยุกต์ใช้

1. มหาวิทยาลัยควรสนับสนุนให้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนเชิงวัฒนธรรมเพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวในชุมชนอื่นๆในจังหวัดลพบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง ชัยนาท เพื่อขยายความรู้ให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น
2. นักวิจัยควรเลือกชุมชนที่มีความพร้อมที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยว และมีการติดตามประเมินผลหลังการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

เอกสารอ้างอิง

คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ. (2559). **แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 2**

(พ.ศ.2560-2564). กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.

เพ็ญแข วงษ์สุริยา. (2546). **การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร**

โดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่1 สถาบัน

เทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสกลนคร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร.

วราพร พูลเกษ, วนุชชิตา สุภัควนิชม และ ธิติพล วิมุกตานนท์. (2558) **การพัฒนาทักษะการ**

สื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์เพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวบ้านโคกไก่อ่ง

ตำบลกุดหว้า อำเภอกุสินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย

เทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก, 4(2), 87.

Bessière, J. (1998). Local Development and heritage: traditional food and cuisine

as tourist attractions in rural area. **Sociologiaruralist**, 38, 21-34.

Vasan, M. (1994). Teaching English for Special Purposes: A case Study of a

Malaysian Business Organization Language Centre University of Malaya,

Malaya, Malaysia. **Issues in Educational Research**, 4(1):35-47.

